

[Gottschalck-Hansen.]

under udvalgsarbejdet, at den højtærede minister meddelte, at trafikministeriet lå i forhandling med Esbjerg kommune om, at der skabes mulighed for, sådan må jeg forstå det, at lufttrafik mellem København og Vestjylland, nærmere bestemt Esbjerg, inden for en overskuelig tid får mulighed for at blive etableret; ministeren talte også om muligheden for en central flyveplads i Jylland. Det høje ting skal nu varetage hele landets interesser, og det er ganske givet, at store egne af riget har været dårligt betjent lufttrafikalt set. Jeg kan kun notere med glæde, at forholdene vil blive ændret, og det vil jeg støtte alt det, jeg evner og formår.

Det ærede medlem hr. Horn gjorde gældende over for mig, at der ikke er stillet et eneste spørgsmål, som ikke er besvaret. Jo, der er, ærede medlem. Jeg har adskillige gange stillet det spørgsmål til ministeren under samråd, hvem de private aktionærer var, der skulle tegne de 17,5 mill. kr., som nævnes i lovforslaget. Det kunne man ikke oplyse. Trods det, at man stopfodrede os med hemmeligheder, trods det, at der var fortrolighedsstempel på et væld af dokumenter, kunne vi ikke få løftet fligen for, hvem de private aktionærer var, for de skulle fredhelliges. Det kunne måske have sin interesse for udvalgets medlemmer at konstatere, om der ikke blandt disse var selskaber, som direkte eller indirekte havde et tilhørsforhold til staten. Det blev mig, der skulle optræde som Sherlock Holmes ved første behandling af lovforslaget . . . (Afbrydelse) . . . Jo, det var mig, der spurgte. (Ministeren for offentlige arbejder [Lindberg]: Jeg har da været åbenhjertig!). Ja, ja, ministeren var åbenhjertig, det er den højtærede minister altid, og det påskønner jeg, men bare åbenhjertigheden havde været så vidtstrakt, at den ikke kun havde været begrænset til oplysningen om nationalbanken med de 8,5 mill. kr., så kunne vi måske også have fået at vide, om det er banker, spritselskaber, og hvad ved jeg, der er tale om, og om ikke staten har nogen berøringsflade med disse. Når vi har fået så meget fortroligt materiale, er det højst mærkeligt, at denne ene ting skulle være hemmeligholdt.

Nu hører jeg ministeren sige, at vi

kunne godt have sagt det i vore partigrupper. Det har jeg skam ikke turdet gøre. Jeg respekterer den besked, man får fra ministeriets side, og jeg har derfor måttet afholde mig fra at delagtiggøre mine gruppefæller i en del viden, som vi, der var medlemmer af udvalget, havde fået, netop fordi det var fortroligt. Det er rigtigt, som den højtærede minister siger, at vi i almindelighed har fået de oplysninger, som vi bad om, men der er altså eksempel på, at det ikke altid har været tilfældet.

Med hensyn til det fortrolige siger ministeren, at det hviler på et skøn, og ministeren indkredser sit ansvar for fortrolighedskravet til at gælde embedsmandsbetænkningen, mens den højtærede minister siger, at alt det andet er SASs ledelse; det er Scandinavian Airlines System, der ønsker disse ting holdt fortroligt. Ærligt og redeligt: i den situation, hvori SAS befinder sig, synes jeg det er lidet klogt at ville omgærde sig med et svøb, en kåbe af hemmelighed af noget, der skal forties.

Når man kommer til den danske offentlighed, til den lovgivende forsamling, og beder om penge, hvorfor så ikke lægge kortene åbent og ærligt på bordet og sige: sådan er forholdene? Det gælder altså, forstår jeg, for så vidt den betænkning, der blev afgivet den 6. april 1960 vedrørende SAS-hotellet, og det gælder adskillige andre af de ting, jeg har omtalt og berørt.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Vagn Bro i, at man jo ikke kan bagatellisere underskuddet i forbindelse med det mexicanske eventyr og sige, at der ville ingen sag have været, hvis der ikke havde været overgangen fra propelfly til jetfly. Man kan jo ikke sådan helt stryge mellem 90 mill. kr. og 100 mill. kr. af bordet med en håndbevægelse. Jeg tror, det har været meget stærkt medvirkende. Det kan selvfølgelig tjene den højtærede minister til ære, at ministeren er så loyal over for sine repræsentanter, men jeg synes ikke, udtalelsen dækker de faktiske forhold. Der er sket forsømmelighed. Man har og må have været klar over de vanskelige forhold. Den 16. december 1958 tog højesteretsdommer Eckhoff afstand fra engagementet. SASs samlede bestyrelse motiverede det i et møde i udvalget den 17. december, dagen efter. Den 19. januar